

77
ש 24

מוניות הכסף

30 נהגי תחנת המוניות "נאות רחל" בחולון תובעים את רפי עטר, נהג זוטור שהגיע לתחנה והפך למנהלה. לטענתם, הוא עשה זאת בדרכים לא מקובלות. אגב, אותו עטר, שהיה קבלן קולות, הורשע בפרשת מתפקדי מפלגת העבודה • הוא מצידו טוען, כי הכל נעשה לפי הספר

קול מסורד של ישיבות החברה, טוענים הנהגים "לפתע החליט רפי, כי במקום לעשות ישיבה מסודרת בכל פעם - הוא יעשה את הישיבה עם עצמו בסופה יחתיים אותנו על מה שהחליט וכך יתנו העניינים. פתאום, לאחר שנים, כבר לא הייתה לופה של מנהלים בתחנה".

לטענתם, תחנת מוניות שכזו גובה למעלה מ-100 אלף שקלים לחודש מחבריה, כשברוב המקרים מדובר בכסף נקי שרובו אינו ררוש לניהולה. כום הזה, אמר לפחות, להתחלק באופן שווה בין החברים הראשונים של התחנה. אחת מהטענות העיקריות שמציגה התיביעה כנגד עטר, מרברת

החברה. בדרך כלל נהוג לרשום את כל חברי התחנה כשותפים, אולם במקרה הזה הוחלט, מסיבה לא ברורה, שרק מי שמנהל את החברה בפועל יהיה בעל המניות המלא. הנהגים בחרו שלושה מנהלים, והם התחלפו מדי פעם. הכול התנהל על מי מנוחות, עד שהגיע רפי עטר.

טענת הנהגים בתחנה היא, שעטר השתמש בתדירות גילי נוכחות שונים על מנת להשתלט על התחנה, ולהשליט שלטון טרוח על חבריה. "תחנת מוניות שכזו, גובה כ-120 אלף שקלים לחודש מחבריה, כשברוב המקרים מדובר בכסף נקי שרובו אינו ררוש לניהולה", ממשיכים עורכי הדין. "הסכום הזה, אמר לפחות להתחלק באופן שווה בין שלושת החברים הראשונים של התחנה. עטר הבין, ככל הנראה, את הפוטנציאל הגלום בשליטה על כספי התחנה והצליח לקבל, בסופו של דבר, את השליטה המלאה עליה. יחזקאל בן נתן הוא המייסד הראשון של התחנה, וגם היה אחד ממנהליה. עטר החל לשחק ליחזקאל כרגשות, ודרכו הצליח לקבל עוד ועוד סמכויות בתחנה, זאת למרות שלא היה אחד מחבריה המקוריים".

טענות הנהגים כלפי עטר הן רבות. אחת מהן נוגעת לזכויות הנהגים בחברה. בתחילה היו 30 חברים בתחנה, ועד היום הצליח עטר לקבל את הזכויות של 13 מהם, וזאת על ידי קניית מניות של חברים שני פטרנו וריכזם אצלו. דבר אחר שהוא עשה, ככל הנראה, היה ביטול ישיבות החברים הקבועות וקבלת החלטות על באופן עצמאי. "בהתחלה היה פרוטור

נו בתור נהג שכיר. בשלב מאוחר יותר הוא קנה זכות לחברות בתחנה".

תחנת המוניות "נאות רחל", היא אחת הותיקות והידועות בחולון. מדובר בתחנה שיתופית שפועלת משנת 1971, והמורל העסקי שלה קיים ברוב התדירות כיום. בתחנה ישנם שני סוגים של מעמדות: נהג שכיר וחבר, כשהחבר הוא בעצם בעל זכויות ושותף לכל דבר. התחנה גדלה והתרחבה לאיטה, עד שיום אחד הוחלט שיהיו בה 30 חברים לכל היותר, ושכל נהג אחד שרצה לקבל את שירותי התחנה - יאלץ לעשות זאת כשכיר, ולא כאחד השותפים. בנוסף היו לתחנה הוצאות שוטפות, כגון רכישת מכשירי קשר חדשים וצירוף טלפוני. כדי לממן את התהליך, סוכם שרמי החבר בתחנה יעמרו על 500 שקלים בחודש, ואילו הנהגים חיצוניים ישלמו 950 שקלים. "ברוב התחנות העניין הכלכלי מאוד מסודר. בתחנה הזו זה היה הרבה פחות רשמי", מספר עו"ד שלומי תודג'מן, שיחר עם אייל רעני מייצג את הנהגים בתביעתם נגד עטר. "היה פה תהליך טבעי של צמיחה. בתחילה היה מדובר כנהג אחר שקיבל דישיון, ולאט לאט נוספו אליו חברים שלו. הם בחרו טלפון ו'בוטקה' שאיתם יוכלו לעבוד. הם לא רשמו את זה בשום מקום, בעיקר בגלל שהם היו חברים. בכל מקרה, לעיסק שמנוהל על ידי מספר אנשים, בין אם הוא רשום או לא, יש תוקף משפטי לכל דבר".

הבעיה התעוררה, כאשר הם התחילו לעבוד עם חברות גדולות, ואז הגיעה דרישה למסד את העניין, כדי לשמור על שביעות רצון הספקים. אז הוקמה

צ'יקוטי

כשיחזקאל בן נתן, 74, הקים את תחנת המוניות "נאות רחל" בחולון לפני כארבעים שנה, הוא לא ציפה שיום יבוא והוא יגלה שהתחנה אותה טיפח וגידל נחטפה מתחת לאפו. ומי שחטף אותה היה לא פחות מהאיש שכונה אותו "אבא", והיה לבן טיפוחיו. יחר עם בן נתן ישנם עוד 30 נהגי מוניות שטוענים, כי התחנה שלהם פשוט נגזלה מהם בעודמה על ידי רפי עטר, שהגיע לשם לפני שבע שנים כנהג זוטור, ובימחרת הפך לבעלים הבלעדי של המקום, כשהם נופלים ברשתו מכיוון שסמכו על "החבר" שלהם. הנהגים החליטו לתבוע את עטר, בדרישה שיחזיר להם את מניותיהם ואת זכויותיהם שעזבו. עורכי דינו בתגובה: "הכל חוקי".

משלשים יוצא אחד

"אני מנהל בתחנה כבר הרבה שנים, קרוב ל-40 שנה", אומר בן נתן. "כל הזמן היו איתי כמה מנהלים ותמיד הייתה תחלופה, מכיוון שחלקם עשו טריקים ולא עבדו בדרך הישר. אני תמיד הייתי ישר, ובגלל זה החברים תמיד השאירו אותי בתפיסה קיד הזה. כל הסיפור התחיל כאשר לאחר שלושים שנות נישואין התגרשתי, והייתי במשבר. בתקופה הזו הגיע לתחנה בחור בשם רפי עטר, שעבד אצלי

תחנת המוניות, עורכי הדין שלומי תורג'מן (מימין למטה) ואייל רעני. "עלויות הפעלת התחנה והתשלום לסדרנים אינן גבוהות ואינן מגיעות לכדי 30,000 שקלים מדי חודש, ואף זאת על דרך ההגזמה"

בע אכן נבחר בשנת 1997 להיות אחד מן המנהלים בשותפות, ומורשה חתימה". בשלב זה, לטענת התבייה, החל עטר להגדיל את אחזקותיו בחברה. בכתב התביעה טענו, כי: "לאחר שכינה כשנתיים כמנהל בחברה, הוגש לרשם החברות רוח הקצאת מניות, לפיו הוקצו לעטר 140 מניות וליחזקאל 110 מניות (סך הכל 250 מניות). זו הייתה נקודת הזמן הראשונה, בה החל הנתבע להגדיל את אחוזי הבעלות שלו בחברה על דעת עצמו ושלא כדין". כמו כן נכתב, כי החל מה-6 בדצמבר 2008, מחזיק עטר ב-100 אחוזים ממיניות החברה, וזאת בלי אישור המפורש. כמו כן נטען, כי עטר: "ביטל את נהלי הקבלה לתחנה, והוא כיום היחיד שמחליט, בשונה מבעבר, מי יתקבל לתחנה. נהיג הוא דילג על המנגנון של ההצבעה, כמתחייב וכפי שנקבע על ידי המייסדים".

"נדלקו לי כמה נורות אדומות"

הכל יכל להתנהל על מי מנוחות בתחנת "נאות רחל", אך אז הגיע הסיפור שפוצץ את כל העסק, ובעצם גרם לתביעה של הנהגים וכן נתן כנגד עטר. "יש לנו בתחנה קצת בעיות עם העירייה", מספר בן נתן, "בגלל שמסיבות שונות הם רוצים להווי לנו את ה'בוטקה'. הפיתרון היה למצוא חנות, כך שאם יפנו אותנו מהעירייה, יהיה מקום בו נוכל להמשיך

המשך בעמוד הבא >>>

שלי. הרעיון לקחת את הכסף של הסכם הגידושין, ולפתוח קופות גמל שהיו לי שהוספו לי קרוב ל-300 אלף שקל. הכל כבד היה סגור מבחינתי, ואז הוא בא בהצעה ואמר לי 'לא, אל תשקיע את כל הכסף שלך על 4 קירות. אני הבן שלך, אני אראג לך'. הוא התחיל להכניס נכון, יהיה לקנות מספר למוניות במשרד התחבורה. הוא היה איתי כשהלכנו לבנק 'לאומי' לפתוח את קופות הגמל שלי, ונתתי לו באותו מעמד צ'ק בנקאי על סך 85 אלף שקלים. הוא דרש אותי על שם אמא שלו, מול עטר, וקנינו מספר חצי-חצי. בדיעבד גיליתי שאת המספר הוא דרש על השם שלו בלבד מבלי שידעתי. לא עבר הרבה זמן, והוא בא בהצעה אחרת. נשאר לי 250 אלף שקלים, והוא אמר לי שמי כידים אותו בבנק הפועלים, שהוא יפקיד את הכסף עבדי והתשואות יהיו טובות יותר. הכנסתי את הכסף לשם. תקרא לי מטומטם, תקרא לי אהבל, אבל במעמד הזה נתתי לו זכות חתימה על הכסף שלי. אחר כך כמה זמן קנינו מספר ב-130 אלף שקלים, חצי-חצי. הרי צאתי מהבנק 65 אלף שקלים יחד איתנו. אמרתי לו שיוציא לבר, אבל הוא אמר ששינינו חייבים לחתום על הכסף. מאוחר יותר גיליתי, שהוא מצא קומבינה להריצא כספים לבר. נתתי לו את הכסף בלי קבלות, הרי הוא הבן שלי והיה בינינו אמן מלא. השבתי שעכ"שיו הוא יעשה מספר אחר על שמי, כי הקודם היה עליו, אבל גם את המספר הזה הוא דרש על שמו".

בכתב התביעה נכתב, כי: "בשנת 1997 הציע עטר מו הנתבע לניהול השותפות והכריז, כי יעשה זאת בהתנדבות. הצעתו התקבלה על ידי הבררים, והנתי

טוענים בהמשך, שימש את עטר לרכישת והקמת עסקים נוספים בארץ ובחו"ל.

אבא וכן

האיש שבעצם טיפח וגידל את עטר, היה בן נתן, שייסד את תחנת "נאות רחל". עכשיו הוא מצטער על שנתן ל"בנו" להוליך אותו שולל. כזכור, עטר נכנס לתיו בריוק כשהיה במהלך גידושין מברעדים מאש"תו. "במקום להילחם בגרושתו, מצב שבהחלט יכל לשפר את המצב לטובתי, החלטתי לוותר ולתת לה את רוב הנכסים שלנו. הרברים היחידים שלקחתי אליי, היו 127 אלף שקלים, מדידה ששווה 150 אלף דולרים. פשוט לקחתי והלכתי. דפי הגיע בריוק בתקופה הזו בחיי, ונכנס איתי להנהלה. הוא אמר לי 'תראה, אתה גירלת ילדים שלושים שנה. אם הייתי במקום הבן שלך, הייתי תומך בר ולא בגרושתך אחר די כל מה שעזרת לך'. הוא אמר לי, 'התייתמתי מאב בגיל צעיר, ואתה תהיה אבא שלי'. מאז כל השפה בינינו הפכה להיות כזו, הוא קרא לי 'אבא' ואני קראתי לו 'בן'. ער לרגע זה כל מי שמכיר אותי ואותו יודע, שאני אבא שלו והוא הבן שלי. על המילה הזו הוא התחיל לתפור ביטחון ושליטה. בתחנה מבידים אותי, ויורעים שאני עושה רברים 'דוגרי' וברוך הישר, והיניחו שאם אני איתו - אז הוא בסדר. הוא קיבל את העוצמה מהממכותיות שלי. כשקיבלתי את הכסף מהגידושין, תבנתי לקנות דירה ליד הבית של אמא

